59e jaargang. — N° 60. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 29 Juli 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

BITTERPEEËN DE BEUKELAAR

EERSTE BLAD

Katholieke associatie

Morgen houdt de katholieke associatie van het arrondissement Tongeren in de hoofdplaats van elk der vijf cantons eene algemeene vergadering.

Deze van het canton Tongeren zal dus morgen plaats hebben om 4 u. in de groote zaal der « Concordia ».

De zoo gunstig gekende spreker M. Fieullien van Brussel zal er eene voordracht geven. De statuten zullen dan bekend gemaakt worden en daarna zal men overgaan tot de benoeming der leden voor het algemeen comiteit.

Deze vergadering is slechts toegankelijk aan de leden der katholieke associatie.

N. B. De katholieke kiezers die nog niet ingeschreven zijn in de associatie kunnen zich nog voor de zitting doen inschrijven.

PROGRAM

Wat zouden de kartellisten doen indien zij de meerderheid in de Kamers moesten bekomen.

De heer Braun, destijds ondervraagd daaromtrent, wilde zijne tong niet laten verbranden en antwoordde met het beruchte :

« Daarna zullen wij zien » — 't is te zeggen als de overwinning zal behaald zijn.

Over eenige weken werd in de Kamer dezelfde vraag gesteld, en de heer Van der Velden antwoordde :

« Wij socialisten, zijn niet meer » gestemd om de *Brabançonne* te » zingen, dan de liberalen, om de » *Internationale* aan te heffen, maar » er is een lied dat ons kan vereenigen, het is het geuzenlied : *Van* » *'t Ongediert der Papen, verlost ons* » *Vaderland !* »

Het gemeenschappelijk program der Kartellisten is dus wel het geuzenprogram, van haat en vervolging tegen de katholieken en tegen den Godsdienst.

Het kan niet anders zijn, het is enkel op het gebied van Godsdiensthaat dat liberalen en socialisten t'akkoord zijn.

Wij mogen zelfs zeggen dat de heeren liberalen zich dweepzuchtiger toonen dan de socialisten. De liberalen hebben hun program geslachtofferd om tot de kartel te kunnen geraken, terwijl de socialisten niets hebben geslachtofferd, maar een hunner eischen hebben willen verdagen.

* * *

Godsdiensthaat en godsdienstvervolging ; in die twee woorden is het gemeenschappelijk program der kartellisten vervat.

De heer Van der Velden bekent het. 't Is hetgeen eenieder wel moet begrijpen ; en niemand moet zich daarover begoochelingen maken.

Met de katholieke Kerk te vervolgen, zullen de liberalen het oud program der liberalen en vrijmetselaars uitvoeren.

Voltaire zegde reeds over 140 jaren dat men de Schaamteloozе — dat was de Kerk — moet verpletteren ; Van Humbeek sprak er in 1876 van het lijk van het Katholicisme in den put te werpen.

Over een 20-tal jaren zegde Gambetta : het Klerikalism is de vijand.

De socialisten, met de Kerk te vervolgen zullen voldoen aan eene voor hen allereerste, noodzakelijkheid, want zij herhalen het gedurig : de katholieke Kerk is de grootste hinderpaal, welke hun in den weg staat om hunne maatschappelijke hervormingen te kunnen uitvoeren.

Zoolang de katholieke Kerk daar is, zoolang het geloof in het harte van het volk geworteld blijft, zullen zij hunne kollektivistische droomen niet kunnen verwezenlijken.

Dat geloof moet dus uit de harten gerukt worden : de sterren moeten in den hemel uitgedoofd worden, zooals de gewezen Fransche minister Viviani over drie, vier jaren zegde.

* * *

Opmerkelijk is het, dat de liberalen niet spreken van bestuurlijke en maatschappelijke hervormingen.

Ze erkennen dus dat het land wel bestuurd wordt en dat zij niet moeten aan het bewind komen om stoffelijke verbeteringen in te voeren.

O ! We weten het, ze spreken ook van zuiver algemeen stemrecht, precies of dat een geuzesmiddel ware voor alle kwalen en ongemakken.

Maar dat stelsel is in voege bij onze Fransche Zuiderburen, en er is geen land waar minder vastheid van bestuur is dan daar, waar meer woelige werkstakingen uitbreken, waar het saboteeren meer in zwang is, en waar de vrijheid van den werkman minder is gewaarborgd.

De socialisten echter spreken wel van maatschappelijke hervormingen, die ze moeten bekomen, dank aan het algemeen stemrecht.

Nadat ze den godsdienst naar hartelust zullen vervolgd hebben, de liberalen tot eene onbeduidende minderheid gebracht, zullen ze den oorlog verklaren aan het kapitaal en overgaan tot de maatschappelijke omwenteling.

Een hunner voornaamste werken zal zijn, volgens «citoyen» Lafargue. « de kapitalistische orde omver te werpen en de grondslagen te leggen van de socialistische orde ».

De socialistische orde dat is het kollektivism na de inpalming van alle goederen.

Dat zal het natuurlijk gevolg zijn vaneene kartellistische overwinning.

* * *

Katholieken vergeet niet dat het eerst en vooral uwen Godsdienst geldt — de wapen aangegord !

Liberalen, ge weet waartoe eene overwinning van het kartel moet leiden ; doet naar beliefte maar beklaagt U later niet !

Overal dezelfde.

Helgeen in ons land geschreven werd tegen het ontwerp van schoolwet door M. Schollaert neergeleegd, is een trouw afbeeldsel van hetgeen in Holland gebeurde toen Dr Kuyper zijne schoolwet van vrijheid en gelijkheid invoerde. Een Hollandsch blad schrijft desaangaande het volgende :

« Men heeft beweerd dat de schoolwet van Dr Kuyper ons volk dom zou maken. Tot dusverre is daarvan niets gebleken. Integendeel wordt het met den dag duidelijker dat die zoo gesmade schoolwet goed werkt en dat die wet bovendien de positie van de onderwijzers heeft verbeterd en de gemeentebesturen van veel finantieele zorgen ontlast. »

Dat is nu juist wat wij katholieken ook van de Wet-Schollaert verwachten. Als redelijke menschen hadden de geuzen moeten zeggen :

« M. Schollaert belooft vrijheid aan den huisvader en verbetering aan de onderwijzers, wij zullen de wet stemmen en eens beproeven of 't waar is. Geeft die wet geene voldoening, dan moet zij binnen twee jaar veranderd worden. »

Dat ware redelijk gesproken, en zoo zouden de geuzen ook gesproken hebben ware het niet dat zij in plaats van vrijheid, dwingelandij en verdrukking willen.

Betooging Schollaert

LEUVEN, 27 OOGST 1911.

De betooging ter eere van M. Schollaert, op 27 Oogst a. s. te Leuven, geniet overal een geestdriftig onthaal.

Het Comiteit heeft beeldhouwer Vermeylen gelast met het boetseeren der herinneringsmedalie. De inschrijvers voor de medalie zijn reeds talrijk in al de deelen des lands.

De prijs is vastgesteld op 5 fr. De inschrijvingen worden ontvangen ten Sekretariate, 62, Thienschestraat (Katholieke Kring) Leuven.

De bijtredingen der maatschappijen van gansch België en de welwillende en krachtige medewerking van gansch de katholieke pers, geven aan het ontwerp de beteekenis eener nationale betooging. Zij zal de onvergeetbare grootheid en luister van den stoet van 25 september 1909 te Mechelen, doen herleven.

Dat al onze vrienden als één man opkomen naar Leuven op 27 Oogst.

Het Comiteit verzoekt de maatschappijen zoo spoedig mogelijk hunne bijtreding te willen zenden, aan het Sekretariaat der Betooging, Thienschestraat, 62, Leuven.

* *

De meerderheid der leden van de Rechterzijde van Kamer en Senaat, alsook een groot getal provincieraadsleden hebben reeds hunne bijtreding ingezonden.

Katholieke maatschappijen uit alle provinciën hebben hunne deelneming aangekondigd, de meeste met al hunne leden.

Eene herinneringsmedalie zal aan elke deelnemende vereeniging overhandigd worden.

Het uitvoerend Komiteit der betooging heeft onder-komiteiten tot stand gebracht.

Een onder-komiteit is gelast met het inrichten der vergaderingen die om half elf in de verschillende zalen der stad zullen gehouden worden.

Mijnheer Schollaert en de beste katholieke sprekers van 't land zullen op deze vergaderingen het woord voeren.

Een ander onder-komiteit heeft op zich genomen het inrichten der eetmalen.

Een derde zorgt voor het organiseeren van den stoet die om 14 u. zal uitgaan en waarvan den wegwijzer weldra bekend zal gemaakt worden.

Een vierde onder-komiteit staat in voor den ordedienst.

75e verjaring der instelling van den Provincieraad.

Ter gelegenheid dezer 75e verjaring, heeft onze Provincieraad zich manhaftig getoond, met alhier het feest te vieren, waarop socialisten en liberalen van Brabant, den Koning eenvoudig ter zijde gelaten en weggecijferd hadden

Het plechtig feest werd den 21 Juli gevierd. Een plechtig « Te Deum » werd er in de hoofdkerk gezongen. Eene afdeeling van het 11de linieregiment bewees de eer. Op het koor namen al de overheden van de openbare besturen plaats, de rechtbank, het leger en de burgerwacht, toen de gansche schaar katholieke provincieraadsleden door de Deputatie opgeleid, de kerk binnentrad, waarna de heer Gouverneur binnenkwam en het « Te Deum » werd aangeheven, door den Z. E. H. kanunnik Rachels, pastoor-deken.

De genoodigden van den Provincieraad, de katholieke volksvertegenwoordigers, senators, de arrondissements-commissarissen en oudleden van het bureel van den Provincieraad waren ook tegenwoordig. Daarna had op het provinciaal gouvernement eene plechtige zitting plaats.

Aan het bureel, de heeren Ridder de Borman, voorzitter, baron de Villenfagne en Geelen, schrijvers ; verder de heer Gouverneur en H. Roelants, provinciale griffier ; op voorbehoudene plaatsen Mgr Kresen, graaf de Renesse, senatoren ; volksvertegenwoordigers Desmaisières en Palmers ; Roelants, oud-griffier ; Caimo en Claes d'Erckenteel, arrondissementscommissarissen, benevens de hooge ambtenaars van de provincie. De heer ridder de Borman, voorzitter, hield de feestrede.

De heer Gouverneur stelde voor de prachtige redevoering van den heer voorzitter te doen drukken.

Dan las de heer baron de Villenfagne het adres voor aan den Koning, welke door een storm van toejuichingen werd aangenomen.

De heer Gouverneur verklaarde daarna den zittijd van den provincieraad voor 1911 gesloten.

Onze achtbare provinciale raadsleden vergaderden daarna in 't hotel « De Wijnroomer, » waar een mager feestmaal — 't is immers vrijdag — werd opgediend. De heer Voorzitter hief zijn glas op en dronk op de Koning en de Koninklijke familie. Baron de Villenfagne bracht hulde aan de genoodigden van den provincieraad, waarop Mgr Kresen dankte.

Graaf de Renesse wees op de politieke eendracht tusschen kiezer en gekozenen. Heer Claes d'Erckenteel besprak de christene katholieke werken.

Heer Moons, bestendige afgevaardigde, stelde een heildronk in aan heer Helleputte. D' Quintens dronk op de kwesties, waarop M. Ramaekers dankte, zeggende dat ook het feest van heden de 75e verjaring huldigde der gemeentewetten, en voorstellende een telegram te zenden aan senator baron de Wethnall.

Het feest sloot in gulle vreugde.

BUITENLAND.

Frankrijk

EEN MOEDERMOORDER — Te Chancé, op enkele kilometers van Rennes, woonde een hoefsmid, om zijne onmatigheid gekend, en die in slechte verstandhouding leefde met zijne moeder.

De verhouding was er nog slechter op geworden, toen de hoefsmid, Auguste Texier, 32 jaar, aan zijne moeder verklaarde dat hij buiten hare toestemming in het huwelijk treden ging, en zij dan maar het huis moest verlaten.

Daardoor kwam het tot eene hevige woordenwisseling. De smid sloeg en schopte op zijne moeder, tot zij een lijk was. Hij nam dan het lichaam op en wierp het op een bed. Daarna ging hij beel kalmpjes voortwerken.

Het monster is aangehouden.

— EEN CAMELOT DU ROY — De Camelot du Roy Bonifaze, die wegens mishandeling van een dagbladschrijver tot drie maanden gevangenis veroordeeld is, weigert sedert 18 Juli alle voedsel, omdat hij niet als politieke gevangene behandeld wordt. De Royalistische groep van Rouen heeft een oproep aangeplakt, waarin zij verklaart, in geval Bonifaze van honger sterft zijne dood op de republikaansche overheden te zullen wreken.

— VERDRONKEN — Volgens telegrammen uit Emerich op den Rijn, zou dinsdag morgen tijdens een uitstapje per boot op den Rijn, Mev. Lantelme, eene Parijsche tooneelspeelster, verdronken zijn. Sedert het begin Juni deed Mev. Lantelme met haren man, M. Edwards een tochtje per jacht in Holland en zij waren thans op weg naar Keulen. Te Emerich hadden ze hun jacht verlaten om een uitstapje te doen per boot. Deze boot is omgeslagen en daarbij zou Mev. Lantelme verdronken zijn. Nadere bijzonderheden kent men nog niet.

— EEN ENGELSCHE BANKIER AANGEHOUDEN — Over eenigen tijd werd te Londen de Bank Duneau, Forbes en Co, gesticht ; deze zaak liet strooibiljetten verspreiden, waarbij beloofd werd 20 ten honderd interest te verzekeren, aan de personen die haar hun geld zouden toevertrouwen. En de kalanten kwamen talrijk af, al kleine spaarders. Het duurde niet lang of er waren twee millioen in de kas van de Bank. De policie bemoeide zich met de zaken van het bloeiend bankhuis, en hield twee der bestuurders, Robert Duneau en Charles Forbes aan. De derde bestuurder, Harrisson, 48 jaar oud, gelukte er in te vluchten en Parijs te bereiken, waar hij eerst in een hotel der groote boulevards woonde, en vervolgens op den Avenue du Bois de Boulogne. Na een reisje in 't Noorden van Europa, keerde hij naar Parijs terug, doch veranderde van woonst. Het Engelsch gerecht dat met zekerheid wist dat Harrisson in de Fransche hoofdstad verbleef, verwittigde de veiligheidspolicie.

Maandag werd de bankier Harrisson aangehouden ; hij verdook zich, onder den naam van Sylvain, in een huis der rue Charles Duflos, te Bois-Colombes, met zijne vrouw en zijn schoonzuster.

Harrisson protesteerde krachtdadig tegen zijne aanhouding. Hij beweerde niets gemeens te hebben met den Londener bankier, toochent van Engelsche nationaliteit te zijn verklaart en Charles Colaco te heeten, geboren te Amsterdam, in 1863.

Men heeft hem, in afwachting zijner uitlevering, in het gevang opgesloten.

— WEERAL ! — De sneltrein 120, van Cette naar Bordeaux, stootte op een kilometer van de statie van Angleus op eenen hoop steenen, op 't midden der sporen geplaatst. De steenweerder van de machien is beschadigd. De overheden zoeken ieverig naar de plegers van dezen aanslag.

Duitschland

SLECHT NIEUWS UIT AFRIKA — Van den gouverneur van Duitsch Zuid-West Afrika heeft men in het ministerie van koloniën van Berlijn het volgende telegram ontvangen :

De resident te Caprivigipfel seint dat volgens geruchten in die streek in omloop, de kolom Frankenberg aangevallen zou zijn nabij Amdara door de Niangamas. Veertig dragers en soldaten zouden gedood zijn.

Zwitserland

DE DRAMAS VAN HET GEBERGTE — Twee toeristen, vergezeld van een gids en een drager, bestegen een berg, toen een rotsblok afschoot en den drager doodde. Kort daarna gleed een der toeristen uit en stortte in eenen afgrond te pletter. Men zoekt zijn lijk op.

Rusland

KNOEIERIJEN. — Men weet dat te Moskou een vervolging is ingesteld tegen verschillende intendance officieren en legerleveranciers, die zich aan knoeierijen op groote schaal hadden schuldig gemaakt. Senator Nektbordt had een onderzoek ingesteld, dat al deze feiten aan het licht heeft gebracht.

De krijgsraad heeft nu verschillende vonnissen geveld. Vijf beschuldigden zijn tot verlies van rang, onderscheidingen en bijzondere rechten en tot 3 jaar verbeterhuis veroordeeld, een beschuldigde tot 2 1/2 jaar verbeterhuis, een tot 20 maanden en een tot 11 maanden. Zeven beschuldigden zijn vrijgesproken. De bedragen, die met het oog op omkooperij in ontvangst zijn genomen, moeten terugbetaald worden en zullen voor liefdadige doeleinden worden besteed.

Amerika

TWEE STEDEN IN ASCH GELEGD — Men meldt de volkomen vernieling, door de vlammen, van twee kleine steden, Oscoda en Ausable, gelegen beiden in Michigan.

Het vuur ontstond in een magazijn te Ausable en weldra deelden de vlammen zich met buitengewone snelheid mede, waardoor na enkele stonden alles slechts een vuurpoel vormde.

Achttien duizend inwoners der twee steden zijn zonder woonst.

Men denkt dat er voor twee millioen schade aargericht werd.

Hulp komt van langs alle kanten toegestroomd.

Oostenrijk

TALRIJKE ONGELUKKEN IN DE ALPEN — Doktor Steiner, welke een zieke ging bezoeken die in de bergen woont, deed een val en werd dood gevonden in een afgrond.

In de omstreken van Tannheim hadden twee toeristen een uitstapje aangegaan naar den Kimmel ; beiden deden een ergen val. Een der toeristen werd op den slag gedood, de andere gekwetst.

Men meldt ook nog de verdwijning van zeven knapen, die een tocht hadden aangegaan op den Solztein.

Dicht bij Watzmann heeft men het lijk gevonden van den student Oehne, die verleden jaar een val deed.

Gisteren deed een toerist te Tappiau een val van 100 meters hoog en werd als lijk teruggevonden.

Eindelijk nog deed de onderwijzer Bichter, van Leipzig, een val bij het bestijgen van den Sulgtalapsberg ; hij werd op den slag gedood.

— DE HITTE — Te Weenen en in heel Oostenrijk neemt de hitte nog toe. Bij volledig gebrek aan regen toonde de warmtemeter 's morgens om 7 ure reeds 27 graden in de schaduw, te half twee 35 graden Sedert veertig dagen heeft het niet meer geregend. Al de weiden zijn verdord. Uit verschillende plaatsen wordt gebrek aan water gemeld.

Uit den omtrek van Pilsen worden verschilleude boschbranden gemeld.

Japan

EEN WATERHOOS — Talrijke dooden. — Dinsdag nacht heeft in de omstreken van Tokio en Yokohama eene waterhoos gewoed, die schrikkelijke vernielingen heeft aangericht. Er zijn een honderdtal dooden. Men vreest dat vele schepen vergaan zijn.

BINNENLAND.

LUIK — HET VUUR. — De pompiers van de kazerne der Hors-Châteaustraat, onder bevel van luitenant Botta, hebben gisteren tegen de Citadelle en in de nabijheid van den molen Hauzeur, Val-Benoitstraat, een begin van brand uitgedoofd, dat in drooge braamstruiken ontstaan was. De door 't vuur veroorzaakte schade is niet groot.

— ONGEVAL — Heer dokter Fischer, die maandag avond op bezoek was bij eenen zieke der Maghinplaats, had zijne automobiel voor de deur laten staan. Een knaapje dat daar aan het spelen was, klom op een gegeven oogenblik in het rijtuig en hief de remmen op, met het gevolg dat de automobiel in gang geraakte. Eene vrouw met een kind op den arm, kon zich

ZYN DE GOEDKOOPSTE IN 'T GEBRUIK

Deze som zal betaald worden in geval van doodelijk ongeluk met velo
10.000 franken
ANTVERPIA

ANTVERPIA
VOOR
PRACHTCATALOGUS
N° 60
ZICH WENDEN
Pelijkaanstraat, 46
ANTWERPEN
OF BIJ DEN AGENT
DER STREEK.
BELGIUM'S BEST BICYCLE

DE blauwe Lagune

4de vervolg

Deze Mannah was een wonderbaarlijk wezen, dat geboren was met een geheel volwassen hoektand en welks eerste onnatuurlijke daad bij de intrede in deze wereld was geweest het bijten naar den doktor.

— Zij bing aan zijn vuist als een bulhond, zoodat hij moord en brand schreeuwde.

— Mevrouw James, zegde Emmeline, doelende op de goede dame te Boston, die haar de geheimzinnige doos gegeven had — mevrouw James had óók baby, en die was heelemaal paars.

— Ja ja, zegde Paddy — dat zijn ze gewoonlijk in den beginne, maar dat gaat er met wasschen wel af.

— Het had geen tanden, zegde Emmeline, want ik kon mijn vinger in zijn mondje steken.

— De doktor bracht het in een zak, bracht Dick in het midden, aldoor nog visschende. Hij had het opgespit in den moestuin tusschen de kool. En ik haalde mijn schop en spitte... een heele hoop wormen.

— Ik wilde dat ik een baby had, zegde Emmeline.

— De doktor, hernam Dick, nam het kindje weg en plantte het weer. En mevrouw James weende toen ik haar er naar vroeg ; en vader zegde dat het kindje nu weer groeide om een engel te worden.

— Engelen hebben vleugels, zegde droomerig Emmeline.

— Ja, hernam Dick — en den volgenden dag vertelde ik het aan Lizzy de keukenmeid en die zegde toen tegen Jane dat het zonde was van zoo'n schoon kindje voor de wormen, en ik vroeg aan vader wat dat beteekende — en toen zegde hij dat Lizzy weg moest omdat zij zoo iets tegen mij had gezegd. En zij ging ook, hoor, den dag daarop al.

— Ja, en zij had drie groote koffers en een hoeedeldoos, voegde Emmeline er aan toe, en ze liet een rijtuig komen en reed uit het huis.

— En de koetsier vroeg haar of zij niet nog een paar koffers had, en of zij haar papegaaienkooi niet had vergeten, zegde Dick.

Dan knoopte Paddy aan dit verhaal weêr vast eene andere leerrijke of vermakelijke historie, en zóó verdreven zij elkaar de morgenuren.

Omstreeks elf uren dineerden zij, en op den middag streek Paddy het zeil en maakte daarvan eene kleine tent, om de kinderen tegen de loodrecht neerschietende zonnestralen te beschutten. Vervolgens maakte hij het zich gemakkelijk in den achtersteven, zette zich Dick's stroohoed over zijn gezicht bij wijze van zonnescherm, en viel in slaap...

Hij had ruim een uur geslapen, toen hij gewekt werd door een schreeuw. Het was Emmeline in een nachtmerrie — of juister gezegd, in eene dagnerrie, — vermoedelijk veroorzaakt door het ongewone ontbijt van sardinen. De aanval week al spoedig door wat schudden en de mast werd weer in positie gesteld.

Terwijl nu Paddy Button nog eens vooruit keek voor hij met den schoot naar de roerbank ging, werd zijn oog getroffen door een voorwerp, ongeveer drie mijlen verwijderd. Eigenlijk waren 't meerdere voorwerpen — namelijk de masten en raas van een klein schip, oprijzend uit het water. Geen spoor van zeil — enkel de naakte sparren.

Hij staarde naar dit voorwerp eene halve minuut zonder geluid te geven, met zijn hoofd vooruitgestoken als het kopje van eene schildpad. Daarna stiet hij ineens een wild « hoera ! » uit.

— Wat is er, Paddy ? vroeg Dick.

— Hoera ! antwoordde Button, schip ahoy ! schip ahoy !... Tijlegg-n ! Bijleggen ! Waarachtig, ze liggen al bij ! — Geen duimpje zeil aan 't heele tuigage ! — Slapen zij, of liggen ze allemaal dronken ?... Hier, Dick ! Laat mij naar achter komen met den schoot. Met zeilen zullen we er gauwer zijn dan met roeien.

Hij krabbelde naar achter en pakte het roer. De bries sloeg in het zeil, en de jol sneed voor waarts.

— Is dat vaders schip ? vroeg Dick, haast even opgewonden als zijn vriend.

— Dat weet ik niet. Dat zullen we zien, als we er heenkomen.

— Gaan we er dan heen, meneer Button ? vroeg Emmeline.

— Ja ja, lief kind, ja ja.

Emmeline boog zich en haalde van onder de bank haar pakje, dat zij op haar knieën nam.

Naar gelang zij nader kwamen, werden de lijnen van het schip duidelijker. Het was eene kleine brik, met afgebroken masten, van wien ra's nog kleine flarden zeildoek fladderden. De oude zeeman zag terstond hoe het er mee geschapen stond.

— 't Is een wrak — een verlaten wrak, zegde hij. Dat treffen we niet !

— Ik zie geen mensch op het dek, riep Dick, die mee naar voren was gekropen. Vader is er niet op.

Paddy Button hield de boot af, om de brik beter in het oog te krijgen, en toen hij op twintig kabellengten afstand gekomen was, streek hij de mast en zette zich aan de riemen.

De kleine brik lag zeer laag in het water en bood een bedroevenden aanblik. Al het tuig zat slag, lappen zeildoek fladderden van de ra's en geene enkele sloep hing in de davits. Blijkbaar was zij met hout geladen, had een zwaar lek bekomen en was door de bemanning verlaten, maar drijvende gebleven. Zij dreef daar zoo kalm als in de haven van San Francisco, onder water aan haar koper ruig begroeid met golvend wier. Hare verf was zoo algebladeerd alsof er een gloeiend ijzer overheen was gegaan, en over haar vaart hing een zwaar touw, dat in het water achter haar aan slierde.

Eenige slagen brachten den jol onder haar spiegel. Hier stond in verfl-tste letters de naam te lezen, en ook de haven van herkomst : « Shenandoah. Martha's Vineyard ».

— Er staan letters op, zegde Button. Maar ik kan er niet uit wijs worden. Ik ben niet geleerd.

— Ik kan ze lezen, zegde Dick.

— Ik ook, murmelde Emmeline.

— S—h-e-n-a-n-d-o-a-h, spelde Dick.

— Wat is dat ? vroeg Paddy.

— Dat weet ik niet, bekende Dick, met een lang gezicht.

— Ziet ge. Daar hebt ge 't nu ! riep de zeeman. Ze laten u op school uw oogen blind kijken op bo ken — en als 't er dan op aankomt om een woord te lezen in letters zoo groot als eene koe, dan staat ge met uwen mond vol tanden. Wat hebt ge nu aan al die schoolfrikkerij ?

De brik had ouderwetsche breede rusten, en zij lag zóó lang in het water, dat men uit de jol gemakkelijk aan boord stappen kon.

Button maakte de jol aan het schip vast, en toen, met Emmeline en haar pakje op den arm, klom hij op de rust en zette het kind over de verschansing op 't dek. Daarna kwam de beurt aan Dick, en de kinderen stonden te wachten tot de oude matroos ook het vaatje water, den zak beschuit en de voorraad blikken had overgescheept.

Voor den kleinen Dick was het dek van de *Shenandoah* een waar paradijs. Voorop lag timmerhout gestapeld, touwwerk lag opgerold overal in het rond, en bijna het gansche achterdek werd ingenomen door een dekhuis. Alles rook er lekker naar zeezout, teer en geheimzinnigheid. Aan den fokkemast hing een bel, en nauwelijks had Dick die gezien, of hij begon met een korviji-nagel er tegen te trommelen, Button schreeuwde hem toe op te houden met dit geraas, dat hem op zijne zenuwen sloeg. Hij nam de kinderen bij de hand, en zij gingen alle drie naar de deur van het dekhuis. Die deur stond open, en zij keken naar binnen.

Het dekhuis had drie vensters aan de stuurboordzijde, en door die vensters been bescheen de zon een treurig tooneel. Er stond een tafel in het midden. Een stoel was van de tafel weggeschoven als door iemand die haastig opgestaan was. Op de tafel waren de overblijfsels van een maal : een theepot, twee tassen en twee tellooren. Naast den theepot stond een geopend blikje gecondenseerde melk. Men kon het zich alles zoo voor den geest halen. De schipper, naar alle waarschijnlijkheid, had zijn ontbijt genoten, en de stuurman wilde er mee beginnen, toen het lek werd ontdekt, of de aanvaring plaats had — of wat het dan ook voor ramp geweest mocht zijn. Een ding was klaar : dat de brik sedert zij verlaten was stil weer moest hebben gehad ; want anders zouden de dingen onmogelijk zoo netjes op de tafel hebben kunnen blijven staan.

Button en Dick traden onverwaard binnen. Maar Emmeline bleef angstig aan de deur. Een schip, waar niemand op was, leek haar toch niet pluis Zij was huiverig om naar binnen te gaan, en ook huiverig om alleen buiten te blijven. Dus koos zij den middenweg door plat op het dek te gaan spelen met hare pop, die zij moederlijk vermaande om toch maar niet bang te zijn.

Er was overigens in het dekhuis niet veel te vinden. Maar aan de achterzijde er van waren twee kleine koeien eertijds bewoond door den schipper en den stuurman, en die lagen vol met allerlei rommel. Daar waren oude kleederen, oude laarzen, een hooge hoed, een zeekijker zonder lens, een scheepsalmanak, eene groote rol gestreept flanel, een pakje vischhaken, en — onkostelijke vondst ! — eene rol van hetgeen op het oog niet anders scheen te zijn dan een lang, dik, zwart touw.

— Tabak, bij mijn ziel ! riep Paddy, den schat opnemend. Het was zoogenaamde varkenssnaar, zooals men in zeehavens wel in winkels voor levensmiddelen ziet te koop geboden. Eene pijp er van zou een nijlpaard aan het braken hebben gemaakt ; maar oude zeelieden pruimen het en rooken het en genieten er van.

— We halen het heele boeltje op het dek en zien wat waard is er van te houden, zeide Button, terzelfdertijd een paar machtige grepen onder de armen nemende, terwijl Dick met den hoogen hoed, dien hij zich onmiddelijk had toegeëigend, voorop ging.

— Km, riep Dick, toen hij uit de deur kwam — kijk eens wat ik hier heb ! en hij zette het vreeselijke gevaarte op zijn hoofd. Het zakte hem tot op de schouders.

Emmeline gaf een gil.

— Wat riekt dat ding zonderling, zegde Dick, den hoed afnemend en snuffelend aan den binnenkant. Het riekt juist als een oude haarborstel. Hier ! zet gij 't eens op.

Emmeline ging op den loop zoo ver als zij kon, totaan de verschansing, waartegen zij zich aandrong, ademloos en sprakeloos van angst.

Die hoed over Dick's hoofd had haar letterlijk een doodschrik aangejaagd. Het ding was ook zoo zwart — en zij haatte al wat zwart was : zwarte paarden, zwarte honden, en vooral de zwarte katten. Zij had eens op straat in Boston eene ouderwetsche lijkkoets met zwarte pluimen gezien, en de aanblik daarvan had haar eene stuip doen krijgen hoewel zij in 't minst niet de beteekenis er van wist.

Middelerwijl had Button den ganschen rommel op het dek gedragen. Toen het daar alles op een hoop lag zette hij zich er naast neêr in den heerlijken namiddagzonneschijn en stak zijn pijpje aan. Hij had tot dusver noch naar voedsel noch naar water gezocht. Tevreden met den schat, dien de Voorzieniigheid hun ten deel had doen vallen bad hij voor het oogenblik de materieele dingen des levens heelemaal vergeten. Trouwens, indien hij had gezocht, zou hij slechts een halve zak aardappels hebben gevonden in de kombuis want al het overige was blijkbaar meegenomen, en het water in de drinkton stonk.

Emmeline, ziende wat er gaande was, kroop weer te voorschijn, nadat Dick haar beloofd had den hoed haar niet op te zetten, en zoo zaten zij met hun drieën rondom den hoed.

— Dit paar laarzen, zegde de oude man, een paar laarzen omhoog houdend ter bezichtiging als een verkooper, zou elken dag van de week op de heele wereld nog een halven dollar opbrengen Zet ze op zij, Dick, en deze broek ook. Die kunnen ons te pas komen.

De laarzen en de broek werden zorgvuldig op zijde gelegd.

— Hier is een kijker met één glas, zegde Button, den teleskoop uittrekkend als eene harmonica. Maar beter één glas dan geen. Dus, bij de broek en de laarzen Men kan nooit weten hoe men zoo'n ding nog noodig heeft... En hier is een boek. Hij smeet het den knaap toe. Wat staat er in ?

Dick bekeek de bladzijde wanhopig.

— Ik kan 't niet lezen, zegde hij. Het zijn enkel cijfers.

— Dan naar de banken er mee, zegde Button — en het boek vloog over boord.

(*'t Vervolgt.*)